търси младостта, свежия смях, жаждата за обич и възвишение, борческите устреми. Покрусите на народната душа и политическите ни нещастия, колкото и да го хвърлят в мъка, не са в състояние да сломят упованието му, и характерно е, че последната му сбирка стихове от 1920 г. носи дръзкото заглавие Не ще загине! Повече от всякога, на преклонна възраст той живее с вярата в крайното тържество на охулена и унизена България, ако — разбира се — тя се домогва страстно и честно към своето право.

Това е Вазов в някои от най-интересните си изповеди, това е неговата душа на човек, неговата мисъл за нас. И ние, потомците на един такъв певец, имаме за дълг да помним завета му, да се вслушваме в чаровното му слово. Дори когато в средата ни биха се появили ръководни личности с друг поетически натюрел, с друга естетика и друг морал, пак неговото значение, като представител на една от най-популярните нравствено-обществени струи, не ще отслабне, понеже той стои в широка хармония с голямата маса на интелигенцията и народа у нас. Нека и днес, прекланяйки се пред страдалческия и благ образ на поета, ние пак се проникнем от бодрия му повик за работа и творчество, който не противоречи на никаква друга доктрина, и нека дадем на духа му едничката утеха, която той би желал зад гроба: да бъдем верни на рода си, да служим честно на заветните му идеали!

София, 2. октомврий 1021 г.

Проф. М. Арнаудов